

Arrest

nr. 181 608 van 31 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 3 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2014 wordt beslist tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 december 2014 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissingen tekende de verzoekende partij op 23 februari 2015 een beroep tot nietigverklaring met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging aan. Dit beroep staat gekend onder rolnummer 167 925. Thans vordert de verzoekende partij de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van voormeld beroep.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Onderhavige vordering is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

3.1.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van 3 december 2014 waarbij beslist wordt tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op, enerzijds wegens onvoldoende samenhang en anderzijds wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten omdat het gaat om een gebonden bevoegdheid.

3.1.3. Wat betreft de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens onvoldoende samenhang wijst de Raad erop dat het *in casu* om een beslissing gaat waarbij de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, en dus aangeeft dat de verzoekende partij haar aanvraag in België mag indienen, doch ongegrond, waarbij de verwerende partij aangeeft dat er geen redenen zijn die een verblijfsmachtiging rechtvaardigen. Het is pas na deze vaststelling inzake de ongegrondheid van de aanvraag dat verwerende partij standpunt kan innemen over de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij, hetgeen zij ook gedaan heeft door op dezelfde dag na de eerste bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij. In die optiek meent de Raad dat er *in casu* voldoende samenhang is tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3.1.4. Wat betreft de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van het bevel omwille van een gebonden bevoegdheid moet worden benadrukt dat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is, loopt verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van het bestreden bevel.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, uitgereikt op 23 januari 2017, diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, zaak gekend onder het rolnummer 199 764.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten. Het zelfde geldt voor wat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM. Zij wijst erop dat dit artikel zowel het gezins- als het privéleven beschermt en zij meent dat uit de eerste bestreden beslissing onvoldoende een evaluatie blijkt van haar persoonlijke situatie. Zij wijst verder nog op haar lange verblijf en sociale integratie.

3.4.2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diverse elementen (zie lager) heeft aangehaald die zij kaderde in haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.4.2.4. Verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. In deze aanvraag heeft de verzoekende partij gewezen op haar verblijf in België, haar sociale banden in België en haar kennis van de landstalen alsook het feit dat zij school loopt in België. Dit kaderde zij in haar privéleven.

In antwoord hierop heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd:

“Wat de verwijzing betreft naar het recht op privé-leven, verankerd in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (art. 8 EVRM), dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven – of privéleven aangezien het hier immers een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.4.2.5. De verzoekende partij kan op het eerste zicht gevolgd worden waar zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat afdoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, waarbij zij doelt op haar privéleven. Immers blijkt uit de aanvraag dat zij in het kader van haar recht op privéleven niet alleen gewezen heeft op haar sociale banden in België, maar tevens op het feit dat zij al meerdere jaren in België verblijft, dat zij kennis heeft van de landstalen en dat zij school loopt in het Nederlands. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij op deze argumenten in het licht van het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft geantwoord. Het komt evenwel aan de verwerende partij toe te oordelen over deze elementen en indien de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij deze elementen terecht kadert in haar privéleven, in het geval van een eerste

toelating, een belangenafweging door te voeren tussen de concurrerende belangen van de het individu en de samenleving.

De verdere motivering van de verwerende partij dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn omdat verzoekende partij niet aantoonde andere familieleden op het grondgebied te hebben, gaat volledig voorbij aan het feit dat artikel 8 EVRM niet enkel het gezins- of familieleven omvat, maar tevens het privéleven.

Waar de verwerende partij nog motiveert dat het slechts zou gaan om een eventuele tijdelijke verwijdering om de aanvraag in het herkomstland in te dienen zodat er geen sprake is van een schending van het privéleven, wijst de Raad erop dat dergelijke motivering volledig tegenstrijdig is met de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag. Immers houdt de ontvankelijk verklaring van de aanvraag in dat aangenomen wordt dat verzoekende partij verhinderd is terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.4.2.6. Het betoog in de nota met opmerkingen kan op het eerste zicht geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Immers voert de verwerende partij een gans betoog aangaande het feit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een gezinsleven op het Belgische grondgebied te hebben, wat *in casu* niet dienstig is, en stelt zij verder vast dat verzoekende partij zich opnieuw zou beperken tot het invoeren van sociale relaties. Evenwel blijkt uit de aanvraag dat verzoekende partij zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar haar sociale banden in België maar dat zij tevens gewezen heeft op het feit dat zij al meerdere jaren in België verblijft, dat zij kennis heeft van de landstalen en dat zij school loopt in het Nederlands. Ook waar de verwerende partij in haar nota onder punt 2.2. stelt dat er geen sprake is van een gezinsleven en dat louter sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM gaat zij voorbij aan de op het eerste zicht pertinente kritiek van de verzoekende partij dat niet op alle door haar ingeroepen elementen in het kader van haar privéleven werd geantwoord. Waar verwerende partij verder nog betoogt dat het in elk geval gaat om een eerste toelating, dient vastgesteld dat dergelijke motivering niet terug te vinden is in de eerste bestreden beslissing zodat dit een *a posteriori* motivering betreft dat het vastgestelde gebrek niet vermag recht te zetten.

3.4.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM ligt op het eerste zicht voor.

3.4.2.7. Het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, werd getroffen op dezelfde dag na de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Gelet op de overwegingen hoger waarbij de Raad een motiveringsgebrek in het licht van artikel 8 EVRM heeft vastgesteld met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dringt derhalve ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

3.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het feit dat zij aan het bestuur via haar aanvraag aangegeven heeft in België een privéleven te hebben en dat een uitwijzing een einde zal stellen aan dit privéleven.

3.5.2.2. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger waaruit gebleken is dat de verwerende partij bepaalde ingeroepen elementen door de verzoekende partij in het kader van haar ingeroepen privéleven veronachtzaamd heeft. Het moeilijk te herstellen nadeel bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2014 wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

S. DE MUYLDER